

Η εορτή του Αγ. Ιακώβου του Αδελφοθέου στα Ιεροσόλυμα

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του Αγίου Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου εορτάσθηκε την Πέμπτη, 23η Οκτωβρίου/5 Νοεμβρίου 2020 από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Η μνήμη του Αγίου Ιακώβου τιμήθηκε στον ομώνυμο Καθεδρικό Ιερό Ναό, που βρίσκεται μεταξύ της Άγιοταφικής Αδελφότητας και του ναού της Αναστάσεως. Στον Εσπερινό και τη Θεία Λειτουργία προεξήρχε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακού, του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, του Αρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου και του Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ. Ίωακείμ. Παρών ήταν ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Ευάγγελος Βλιώρας.

Συλλειτουργήσαν επίσης, Αγιοταφίτες Ιερομόναχοι, ο αντιπρόσωπος της Ρωσικής Πνευματικής Αποστολής στα Ιεροσόλυμα (MISSIA) Αρχιμανδρίτης Δομετιανός, ο Αρχιδιάκονος Μάρκος και οι εφημέριοι του Ναού π. Φάραχ / Χαράλαμπος Μπαντούρ και π. Χάδερ / Γεώργιος Μπαράμκη και ο Πρεσβύτερος Συμεών εκ Ναζαρέτ, ψαλλόντων του Ιεροδιακόνου Συμεών, Γραμματέως της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, του κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου δεξιά ελληνιστί και του κ. Ριμόν Κάμαρ αριστερά αραβιστί

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: Η Θρονική Εορτή του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων \(BΙΝΤΕΟ\)](http://jerusalem-patriarchate.info)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΧΕΤΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 23ην Ὀκτωβρίου/5ην Νοεμβρίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ὅμως ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμνησκεται τόν ἅγιον Ἰάκωβον ὡς τόν υἱόν Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος καί ἀδελφόν τοῦ Κυρίου, Ἀδελφόθεον κατά τόν νόμον, –"οἱ ἀδελφοί Αὐτοῦ Ἰάκωβος καί Ἰωσῆς

καί Συμεών καί Ἰούδας” ,(Ματθ. 13,55-56), χειροτονηθέντα ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί ἐγκατασταθέντα ὡς πρῶτον Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, «Ὁ τοῦ Πατρός μονογενὴς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ’ ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν», λέγει το τροπάριον περὶ τούτου. Ἐπειτα ἀναμιμνήσκεται αὐτόν καί ὡς συγγραφέα τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιστολῆς εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην καί ὡς Πρόεδρον τῆς Α΄ Ἀποστολικῆς Συνόδου εἰς Ἱερουσαλήμ τό ἔτος 49 μ.Χ. καί διαδραματίσαντα σημαντικόν ρόλον (Πράξ. 15,13) εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὅτι καί τὰ ἔθνη γίνονται δεκτά εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἄνευ περιτομῆς καί διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, μόνον εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς πορνείας, τῆς βρώσεως αἵματος, πνικτοῦ ζώου καί εἰδωλοθύτων, (Πράξ. 15,20). Τόν Ἅγιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον, συμφώνως καί πρὸς μαρτυρίαν τοῦ Ἰωσήπου, κατεκρήμνισαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἐπειδὴ ὠμολόγησε τόν Ἰησοῦν ὡς τόν Χριστόν.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τόν ἱερόν αὐτοῦ Ναόν, τόν μετὰ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως δι’ Ἑσπερινοῦ ἀφ’ ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA) Ἀρχιμανδρίτου Δομετιανοῦ, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καί τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ π. Φάραχ / Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Χάδερ / Γεωργίου Μπαράμκη καί τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεών ἐκ Ναζαρέτ, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεών, Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου δεξιὰ ἑλληνιστί καί τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ :

«Ἐγγίσσατε τῷ Θεῷ καί ἐγγιεῖ ὑμῖν. Καθαρίσατε χεῖρας ἁμαρτωλοί καί ἄγνίσατε καρδίας δίψυχοι... ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί ὑψώσει ὑμᾶς», (Ἰακ. 4,8-10), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εύλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ φερωνύμῳ τούτῳ Ναῶ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἵνα εὐχαριστιακῶς μεγαλύνωμεν τήν ἐόρτιον μνήμην τοῦ πρωτοθρόνου ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ θείου κήρυκος τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κληθέντος Δικαίου καί Ἀδελφοθέου.

Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐθεωρεῖτο «στῦλος τῆς Ἐκκλησίας», (Γαλ. 2,9), ἀλλά καί διδάσκαλος μεγάλου κύρους, ὡς καταδεῖκνυται ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ (Ἰακ. 3,1). «Μή πολλοί διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα ληψόμεθα», (Ἰακ. 3,1).

«Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ καί ἐγγιεῖ ὑμῖν» (Ἰακ. 4,8). Πλησιάσατε εἰς τόν Θεόν καί θά πλησιάσῃ καί ὁ Θεός εἰς ἐσᾶς, παραγγέλλει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ἀκούων προφανῶς εἰς τήν προτροπήν τοῦ Κυρίου λέγοντος: «ἐπάρατε τάς κεφαλάς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν», (Λουκ. 21, 28). Ἀναθαρρήσατε, διότι πλησιάζει ἡ ἀπολύτρωσις καί τελεία ἀπαλλαγὴ σας ἀπό τά δεινά τοῦ παρόντος βίου.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ζῶμεν εἰς καιρούς, οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν ἐπείγοντως τήν ἄσκησιν τῶν καλῶν ἐν Χριστῷ ἔργων καί πράξεων ἡμῶν κατὰ τόν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «Καί τοῦτο, εἰδότες τόν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γάρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν, ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δέ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τά ἔργα τοῦ σκότους καί ἐνδυσώμεθα τά ὅπλα τοῦ φωτός», (Ρωμ. 13, 11-12).

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους, ὁ μέν ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ἀποθώμεθα» σημαίνει: «ἀποδυσώμεθα τάς φαντασίας, ἀπαλλαγῶμεν τῶν ὀνειράτων τοῦ παρόντος βίου, ἀποθώμεθα τόν βαθύν ὕπνον». Μέ ἄλλα λόγια, τά ἔργα τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἔργα σκότους, διότι προέρχονται ἐκ τοῦ σκοτισμοῦ τῆς ἀγνοίας καί τῆς πλάνης. Ὁ δέ Ζιγαβηνός λέγει: «ἐνδυσώμεθα ὅπλα τοῦ φωτός ἡγουν ἡμέρας, πᾶσα ἀρετὴ ὀπλίζουσα μέν ἐνταῦθα [ἐπὶ τῆς γῆς]... φαιδρύνουσα δέ ἐκεῖ καί λαμπρύνουσα». Μέ ἄλλα λόγια, οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ εἶναι στρατιῶται ἐν μέσῳ ποικίλων καί ἐπικινδύνων ἀοράτων καί ὁρατῶν ἐχθρῶν. Ἡ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν εἶναι ζωὴ πάλης καί ἀγῶνος καί διὰ τοῦτο δέον νά θεωρῶνται ὡς γυμνοὶ καί ἀνυπεράσπιστοι, ἐφ' ὅσον δέν φέρουν τόν ὀπλισμόν τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ.

«Καθαρίσατε χεῖρας ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀγνίσατε καρδίας, δίψυχοι», (Ίακ. 4, 9). Κατὰ τοὺς ἑρμηνευτάς, ἡ καρδιά εἶναι ἡ ἔδρα τῶν ἐλατηρίων, κινήτρων καὶ τῶν διαθέσεων. Διὰ τοῦτο αἱ καρδίαι μας πρέπει νά γίνουν εὐθεῖαι καὶ εἰλικρινεῖς, ἐλεύθεραι πάσης ὑποκρισίας, μόνον κίνητρον ἔχουσai νά ἀρέσουν εἰς τόν Θεόν.

Ἑρμηνεύων τοὺς λόγους «ἀγνίσατε καρδίας, δίψυχοι», ὁ μέν Οἰκουμένιος γράφει: «Διψύχους τοὺς μή καθ' ἓνα τρόπον ζῆν αἰρουμένους λέγει [ὁ Ἀπόστολος], ἀλλ' ἄγομένους καὶ περιφερομένους ἐν τῇ κυβείᾳ [= ἀπάτῃ] τῶν ἀνθρώπων. Οὐ γάρ εἰσι μονότροποι ἐν οἴκῳ ὑπὸ Κυρίου κατοικιζόμενοι». Ὁ δέ ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Ἀλλ' ἄγομένους καὶ πειθομένους διηνεκῶς τῇ βίᾳ τῶν ἀνθρώπων».

«Ταπεινώθητε ἐνώπιον Κυρίου καὶ ὑψώσει ὑμᾶς», (Ίακ. 4,10). Ταπεινωθῆτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ θα σᾶς ὑψώσει εἰς μέν τήν παροῦσαν ζωὴν διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τελειοποιήσεως, εἰς δέ τήν μέλλουσαν διὰ τῆς αἰωνίου του δόξης καὶ μακαριότητος, διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ἐπικαλούμενος τόν ψαλμωδόν λέγοντα: «Ὁ Θεός ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν», (Ψαλμ. 3,34 / Ίακ. 4,6). Τοῦτο ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος, -κατὰ τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον- ὅχι διὰ νά δηλώσῃ, ὅτι ὁ Θεός ἔχει ἀνάγκην νά συνάψῃ μάχην πρὸς τόν ὑπερήφανον, ἀλλ' ἵνα τό σφοδρόν τῆς ἀπεχθείας ἐνδείξῃται πρὸς τόν ὑπερήφανον».

Πράγματι, ὁ Θεός ἀπεχθάνεται τόν ὑπερήφανον καὶ τοῦτο διότι, κατὰ τόν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος -«ὑπερηφανία ἐστὶ Θεοῦ ἄρνησις, ἐκστάσεως [= παραφροσύνης] πρόδρομος καὶ Θεοῦ ἀντίπαλος». Καὶ προσθέτει λέγων: «Ἄκουσα κάποιον ἀξιοσέβαστον ἄνδρα νά λέγῃ: Ὑπόθεσε ὅτι εἶναι δώδεκα τά πάθη τῆς ἀτιμίας. Ἐάν ἓνα ἀπὸ αὐτά, τήν οἴησιν, τήν ἀγαπήσῃς ὁλόψυχα, αὕτη θά ἀναπληρώσῃ τόν τόπον καὶ τῶν ὑπολοίπων ἔνδεκα».

Ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἀπευθύνεται ὅχι μόνον εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ εἰς πάντας τοὺς ἀγαπῶντας τόν Θεόν, «Ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4), κατὰ τόν σοφόν Παῦλον. Ἰδού λοιπόν δια τί ὁ ὑμνωδὸς ἐγκωμιάζει τόν θεσπέσιον Ἰάκωβον λέγων: «Ὁ τοῦ Πατρὸς μονογενὴς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε».

Χαίρεται καὶ ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐορτίῳ ταύτῃ μνήμῃ τοῦ πρώτου Ἱεράρχου καὶ Πάτρωνος αὐτῆς, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, διότι οὗτος λαβὼν τήν παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἀποστολικήν χειροτονίαν, ἐγένετο ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συσταθέντος συνοδικοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Μιᾶς

Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐσφράγισε δέ τήν ὑπό τοῦ «τῆς πίστεως ἡμῶν ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἑβρ. 12,2), ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἀποστολικήν Διακονίαν, διά τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος.

Ἀψευδής, πιστός καί ζῶν μάρτυς τῆς ἱερᾶς ταύτης παρακαταθήκης τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἵσταται ἐδραῖον τό ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ διεσπαρμένον Χριστεπώνυμον ποίμνιον μετά τῆς πνευματικῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς, τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, τῆς ἀμεταθέτως ἀκουούσης εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν [τῶν οὐρανῶν]», (Λουκ. 12,32). «Καί ἀπό Ἱεροσολύμων μή χωρίζεσθαι», (Πράξ. 1,4), ἀλλά καί τήν προτροπήν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου: «Μακροθυμήσατε οὖν ἀδελφοί καί ὑμεῖς, στηρίξατε τάς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικεν», (Ἰακ. 5, 7-8). Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν:

«Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφέ, ἀδελφός ἀνεδείχθης, μαθητής καί αὐτόπτης, τῶν θείων μυστηρίων, φυγᾶς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρί τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς» Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί ἀπηλλαγμένα τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ.

Ἦκολούθησεν ἡ ἄνοδος διά τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἡ διανομή τῶν ἀρτιδίων ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου Γεροντίσεως Σεραφείμας καί ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τήν αἵθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἔπεται:

«Τόν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καί Ἱεροσολύμων τόν πρῶτον ἱεράρχην, Ἰάκωβε θεόπτα, καί τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καί μακαρίζομεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐφραίνεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί δῆ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἑορτίῳ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Μάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ καί πρώτου τιμήσαντος τόν ἐπισκοπικόν θρόνον, τουτέστιν τήν καθέδραν τῆς λειτουργικῆς καί θείας εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ καί Δίκαιος ἐπικληθείς, ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναδειχθεὶς οὕτω πρῶτος ποιμήν, δηλονότι ἱεράρχης

Ἱεροσολύμων, διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν. Διό καί ἔτυχε τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας (+104 μ. Χ), ἐξαίρων τήν σημασίαν τήν θεσμικήν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος διά τήν Ἐκκλησίαν, ὁμιλεῖ περί «προκαθημένου ἐπισκόπου εἰς τόπον Θεοῦ» καί σημεῖον ἐνότητος. «Σπουδάσατε πάντα πράττειν, προκαθημένου τοῦ ἐπισκόπου εἰς τόπον Θεοῦ ... Μηδέν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι· ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ Θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ», (πρός Μαγν. 6).

Ἐξάλλου, ψάλλει ὁ Δαυίδ, «ὁ Θεός κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου αὐτοῦ», (Ψαλμ. 46,8). Ἐπὶ τοῦ ἁγίου τούτου θρόνου κάθηται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, συμπαρακαθημένων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Αὐτοῦ, οἵτινες μετὰ τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων ἀκαταπαύστως προσάγουσι τῷ Θεῷ δοξολογίαν, τήν καθισταμένην ὡς τό πρότυπον τῆς ἐπιγείου δοξολογίας, διό καί τάξις συνέχει πάντα τὰ τῆς ἐπουρανίου καὶ ἐπιγείου Ἐκκλησίας.

Τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου θρόνου τῆς πόλεως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, οἰκονόμος μέγας ἀνεδείχθη ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος ἐσφράγισε τήν ἀνά τούς αἰῶνας ἀποστολικήν διαδοχήν διὰ τῶν ἐκάστοτε προκαθημένων Ἐπισκόπων καὶ Πατριαρχῶν τοῦ θρόνου τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, κεφαλῆς ὄντος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, (Κολ. 1, 18).

Στοιχοῦσα ἡ Γεραρά τῶν Ἀγιοταφитῶν ἡμῶν Ἀδελφότης εἰς τό παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου: «Τήν παρακαταθήκην φύλαξον», (Α΄Τιμ. 6,20), κατήλθεν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ναῶ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἔνθα ἐτελέσθη Πατριαρχικόν συλλεΐτουργον εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ τιμὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, συμπροσευχομένων ἡμῖν τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ παροικούντων εὐλαβῶν Χριστιανῶν καὶ προσκυνητῶν.

Μετά δέ τοῦ ψαλμωδοῦ εἴπωμεν: «Ἀπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου -λέγει Κύριος ὁ Θεός- εἰ ψεύσομαι· τό σπέρμα αὐτοῦ εἰς τόν αἰῶνα μενεῖ καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου καὶ ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τόν αἰῶνα», (Ψαλμ. 88, 36-38).

Ἅγιε Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε, ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας, Χριστόν τόν Θεόν, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δωρηθῆναι εἰρήνην τῇ περιοχῇ ἡμῶν καὶ διαφυλαχθῆναι τόν Ἱεροσολυμιτικόν τοῦτον Πατριαρχικόν θρόνον εἰς αἰῶνας. Ἀμήν. Ἔτη Πολλά!

Ἦκολούθησεν ἡ κατὰ τήν παράδοσιν ἀπόδοσις τῶν κλειδῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ τούτου